

Zázrak bol v jeho rukách

Manuel bol dlhé roky presvedčený ateista, až kým jeho čisto racionálne vnímanie sveta nenarušila jedna správa: „Zázračné“ uzdravenie rúk jeho otca otvorilo cestu ku svätorečeniu zakladateľa Opus Dei. Týmto sa začala jeho najväčšia nočná mora. Spustila sa lavína správ ako „boli ste v novinách“, „v správach“, titulky typu „lekár, ktorý umožnil svätosť Escrivá de Balaguera“... a prišla aj ponuka letenky do Ríma, ktorú pochopiteľne odmietol.

12.01.2020

Rozkol v rodine nastal v roku 2002. Dovtedy mal Manuel príkladný vzťah so svojím otcom. Vyrastal v kresťanskej rodine. V deviatich rokoch ho poslali študovať na internátnu školu k jezuitom a so svojou rodinou už okrem prázdnin nikdy znova nežil. „Bol medzi nami odstup, ale keď sme boli spolu, náš vzťah bol veľmi dobrý.“

Tá smršť bola poriadna, ale trvala len krátko, a keď skončila, nikto sa k nej už nevracal. „Ale otec mi to nemal za zlé. Nehneval sa kvôli tomu a náš vzťah sa ani v najmenšom nezhoršil.“

Všetko sa to začalo v deň, keď Manuel starší pozval (osobne, lebo tú správu chcel odovzdať z očí do očí a cestoval kvôli tomu až do Madridu) Manuela mladšieho s manželkou a ich troma

deťmi do Ríma na svätorečenie Josemaríu Escrivá. Veľmi sa tešil aj z toho, že im všetkým zaplatil cestu. Jeho vysvetlenie však pripadalo synovi absolútne nepochopiteľné – ten karcinóm, ktorý mal otec pred mnohými rokmi a ktorý potom tak náhle z večera do rána zmizol, bol teraz zázrakom, ktorý Cirkev uznala pre svätorečenie zakladateľa Opus Dei. To mu ešte tak chýbalo!

Zázrak je v jeho rukách

Stalo sa to už dávno, začiatkom 90-tych rokov. Manuel starší bol lekár, ako aj jeho syn, a v priebehu rokov sa mu na rukách vytvorila radiodermatitída (zápal kože). Bola to vtedy celkom častá choroba u traumatológov, ktorí roky pracovali s röntgenovým žiarením bez akejkoľvek ochrany. Dochádza pri nej k dysplázii kože, čiže ide o predrakovinové štádium.

„Dobre som poznal stav otcových rúk. Bolo to na poľutovanie. Mal niekoľko čiernych škvŕn. Niektoré boli s pokožkou úplne zrastené, vyzerali škaredo. Trápil sa, lebo ruky ho veľmi boleli a stratil v nich pohyblivosť a citlivosť.“ Pre chirurga traumatológa to znamená koniec práce, čo nakoniec aj musel urobiť.

K tejto udalosti došlo bez toho, aby tomu jeho syn venoval najmenšiu pozornosť, lebo ho to zastihlo v Madride počas lekárskej praxe. „Mal som v hlave len seba. Občas mi ich ukazoval a hovoril: ‚Pozri, myslím, že je to epidermoidný karcinóm (rakovina). Už sa rozširuje.‘ Ale ja som tomu neprikladal žiadnu dôležitosť.“ Neskôr mu otec rozprával, že mu iste budú musieť amputovať prst, lebo tak tomu bolo aj u jeho kolegov, ktorí sa ocitli v rovnakej situácii. Manuel mu na to len zo žartu odpovedal: „Sám si ho

amputuješ, nie?“ Vôbec si nevedomoval vážnosť situácie.

V určitom momente dal istý človek chorému otcovi kartičku s vtedy blahoslaveným Josemaríom Escrivá de Balaguer a ono to napodiv zafungovalo. „Mne tú príhodu s kartičkou rozprávali neskôr. Ja som ju nevidel.“

Pri návrate z kongresu vo Viedni sa otec znovu zastavil u syna doma a zveril sa mu, že sa mu ruky uzdravili. „Ich vzhľad sa úplne zmenil. Ešte bolo vidieť, kde boli predtým škvrny, ale koža už nebola čierna ani tvrdá, ani prischnutá. Zostala jemná, krehučká a začervenaná. Ako koža malého dieťaťa.“ Pre syna však znamenali tie uzdravené ruky to isté, ako keď boli choré, teda vôbec nič.

Uzdravenie sa od tohto okamihu začalo dôkladne skúmať a všetko sa po mnohých rokoch skončilo uznaním zázraku Cirkvou v procese

svätorečenia blahoslaveného. „V tom čase otec niekoľkokrát cestoval do Ríma, absolvoval rôzne vyšetrenia, ale pre mňa akoby tieto veci neexistovali. Nevšímal som si to, nemalo to na mňa žiadny vplyv, neveril som ničomu... a samozrejme som to nepovažoval za zázrak.“

Jeho žena si spomína, ako im v tom období ľudia volali a posielali správy: *dostali ste sa do novín, boli ste v správach*, a ako čítali titulky v novinách, že vďaka lekárovi bude svätorečený Escrivá de Balaguer.

Na začiatku si myslela, že do Ríma ísť musia. S Manuelom sa pozná už od štrnástich rokov a hoci samotnému zázraku žiadnu dôležitosť neprikladala, zdalo sa jej dôležité spraviť to pre svokrovcov, ktorí sú pre ňu ako rodičia.

Manuel však povedal, že sa nezúčastnia. „Keď otec ďalej naliehal, strašne som sa naštvával a buchol

dverami. Požiadal ma, aby som pustil aspoň ženu s deťmi, ale odpovedal som, že s tým absolútne nesúhlasím. Otec už ďalej nenaliehal. Išiel do Ríma s celou rodinou, s mojimi tromi bratmi a s ich rodinami. Išli všetci okrem mňa.“ Manuel bol totiž vtedy presvedčený, že ísť do Ríma sa nezlučuje s jeho ateizmom.

Integrita ateistov

Jeho dlhoročné odlúčenie sa od Boha a od Cirkvi sa začalo, keď v 14-tich rokoch prestal bez akéhokoľvek dôvodu chodiť na omšu. Od toho momentu išlo všetko rýchlo dole z kopca, až prišla chvíľa, keď sa začal považovať za ateistu.

„Pretože som bol lekár a považoval som sa za vedca, veľa som čítal a mal na mňa veľký vplyv pozitivizmus.“ Veda bola preňho nástroj, ktorý spasí ľudstvo, a Boh bol preto zbytočný, aj keď v reálnom svete si aj naďalej v srdci uchovával morálne hodnoty,

ktoré sú pre kresťanstvo typické. „Nie že by som bol zlým človekom. Jednoducho som veril, že sa môže vybudovať krásny svet aj bez Boha: bez vojen, kde ľudia sú solidárni... Myslel som si, že Cirkev škodí a tiež že je nemožné zmieriť vieru s vedou.“

Koncom 90-tych rokov sa z Manuela mladšieho vďaka internetu stal úplný ateista: „Zúčastňoval som sa debát na náboženských diskusných fórach, ktoré boli akoby takou primitívnou verziou Facebooku, len aby som sa zabavil. Rád som písal veci proti Bohu a Cirkvi a mal som dosť prívržencov – ľudí, ktorým sa páčilo, čo hovorím. Tiež som mal radosť z toho, keď sa ďalší, s ktorými som diskutoval, pridávali na moju stranu.“

Už na to vôbec nemyslím

Dva roky po svätorečení zistili Manuelovmu otcovi vážnu chorobu

krvi –myelodysplastický syndróm.

„Bola to pre mňa tvrdá rana, lebo môj otec bol v mojom živote ako pevná skala, niekto ohromne dôležitý, ale s touto diagnózou mu dávali dva roky života. Bola to veľmi zlá správa a zdroj veľkých úzkostí.“

Manuel starší začal chodiť na týždennú liečbu. Každý pondelok chodil do nemocnice, kde pracoval jeho syn. V nedeľu prichádzali s manželkou z Badajozu do Madridu a u syna zostávali až do nasledujúceho dňa. Ako to robievali vždy, Manuelovi rodičia chodili v nedeľu na svätú omšu. „Na začiatku chodili sami, ale čoskoro som začal mať starosť, že im príde zle alebo sa im niečo stane, lebo matka bola navyše takmer slepá.“ Takže Manuel mladší s manželkou ich sprevádzali a hoci mohli počkať vonku, vošli do kostola. Keď veriaci vstávali, oni s úctou tiež, no na kolená si Manuel neklakal.

Manuel sa takto ľahostajne a bez záujmu niekoľko mesiacov zúčastňoval omši, až raz prišiel deň, keď sa započúval do toho, čo kňaz hovorí, a páčilo sa mu to. „Tento chlapík má dobrú metódu, pretože najprv prečíta evanjelium, a potom ho vysvetľuje.“ Ďalšiu nedeľu už sa mu zdalo, že to, čo sa tam hovorí, je zaujímavé a dalo by sa to aj aplikovať. Boli to také rady do života. „Nevedel som vlastne ani prečo, ale na omšu som zvyčajne vchádzal so strachom o otcov zdravotný stav a vychádzal som odtiaľ plný pokoja. Dost' zvláštna vec...“

Začal súhlasíť s tým, čo na omši počul, a to až tak, že sa cítil súčasťou toho spoločenstva. „Začal som si uvedomovať, že aj ja som kresťan, aj ja som pokrstený a toto je aj moja kultúra. Až prišla chvíľa, keď mi napadlo, že je hlúpe ďalej sedieť a nič nerobiť.“ A rozhodol sa, že nastal čas, aby opäť praktizoval vieru,

vyspovedal sa a chodil na prijímanie...

Uplynuli štyri roky odvtedy, čo začal s rodičmi chodiť na omšu.

Prvým jeho krokom bolo, že všetko vyrozprával svojej žene, ktorá aj keď sa za ateistku nikdy nevyhlasovala a proti cirkvi sa nestavala, rovnako ako on nebola praktizujúca veriaca. „Už roky chodíme na omšu spoločne, ale nikdy sme o tejto záležitosti spolu nehovorili. Hanbil som sa. Vyšlo však najavo, že ona mala rovnaké zmýšľanie a nevedela, ako mi to povedať.“

Ďalej si museli nájsť dôveryhodného spovedníka. Manuel si spomenul na školu a na vtedajšieho otca predstaveného. Bol to kňaz, ktorý si pamätal mená všetkých žiakov, ich súrodencov, rodičov, a ktorý, vďaka vrúcnemu vzťahu, bol aj po rokoch schopný sa na každého z nich opýtať. Našli ho v jednom jezuitskom dome v

Madride a samozrejme sa na nich pamätal a mal veľkú radosť, keď sa dozvedel, čo sa im stalo. „Obaja sme sa u neho vyspovedali. Bolo to ľahké, lebo nám veľmi pomohol. Pamätal som si, že som si musel trochu spytovať svedomie, ale neskôr... nie že by som skákal od radosti, ale cítil som veľmi hlbokú radosť.“

Za pokánie dostali od kňaza účasť na svätej omši nasledujúci deň aj so svätým prijímaním. Bola práve popolcová streda. Keď si toto pokánie plnil a po toľkých rokoch počul vetu *obrátte sa a verte evanjeliu*, cítil až mravčenie v zátylku. Ešte aj dnes ho cíti pri spomienke na túto vetu.

„Dobre si pamätám na to obdobie, keď som bol ateista. Veď to bolo nedávno. Teraz mi je viera povzbudením na každý deň. Život je iný, ale nie je ľahké to opísať. Keby ma niekto požiadal, aby som porovnal svoj dnešný život so

životom pred obrátením a ohodnotil ho na stupnici od 1 do 10, dal by som rovno 1000. Ale neviem presne vysvetliť, v čom to spočíva. Najskôr vo všetkom.“

Jeho otcovi, ktorý vtedy ešte žil, veľmi o tejto zmene nerozprávali. On bol jednoducho jej svedkom. A jedného dňa, keď už bol hospitalizovaný, mu Manuel povedal: „Spomínaš si, ako som nechcel ísť na kanonizáciu svätého Josemaríu a povedal ti všetky tie veci? – Áno. Ale na to teraz už vôbec nemyslím. Už nie.“

Veľmi sa stotožňujem s márnotratným synom z evanjelia. Ako on, po celý čas som cítil, že ma prijímajú, nikto mi nič nevyčítal. Všetci sa z môjho návratu domov radovali.“

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/zazrak-bol-v-jeho-rukach/](https://opusdei.org/sk-sk/article/zazrak-bol-v-jeho-rukach/)
(26.03.2025)